

ící převádění zboží z ruky do ruky. To pak je v tomto případě zjištěno a i ve stížnosti samé doznáno. Za pravidelných poměrů nebyli by se mohli obžalovaní odvážit přiraziti na zboží a je za zvýšenou cenu dále prodati, ježto by byli nenašli odbytu, jen mimořádné poměry, jež byly vyvolány válkou, umožnily jim, že byli s to prodati dále zboží dražší; v tom právě spočívá ono využívání mimořádných poměrů vyvolaných válkou, jež má na mysli cí. nař. ze dne 24. března 1917. Nerozhoduje naprosto jaké zvyklosti se utvářily na libereckém trhu v obchodu se sukny a látkami; cí. nař., o něž se jedná, platí právě pro ony mimořádné poměry, jež byly přivoděny válkou a jež uložily každému obchodníku jistá omezení, jichž nebylo zapotřebí, dokud poměr nabídky předmětů potřeby k poptávce byl pravidelným a přirozeným; za takových mimořádných poměrů nedopouští zákon právě toho, co jindy nebylo zakázáno; nějaké ohledy na jednotlivé překupníky musí tu zůstatí stranou; rozhoduje toliko zájem spotřebitelů, kteří potřebují zvýšené ochrany. Bylo proto v rozsudku zákona na jednání obžalovaného použito bezvadně. Důvod zmatečnosti dle č. 10 § 281 tr. ř. nepřichází již vlastně v úvahu, jelikož je pojmově vyloučeno, by použilo se na jednání obžalovaného ustanovení mírnějšího, jakmile je odůvodněno odsouzení dle ustanovení přísnějšího. Budiž však nicméně vzhledem k vývodům stížnosti poznamenáno, že ani místní zvyklosti v obchodu soukenickém nemohou býti překážkou v používání trestných předpisů, jimž se přičí, a že ani tvrzená nepatrnost provise stěžovatelovy nemá s hlediska § 23, č. 4, významu, poněvadž i neznačný zisk překupníkův přece jen zboží zdražuje a, je-li hospodářsky zbytečným, není-li úplatou za službu spotřebiteli prokázanou, chce mu cí. nař. řečeným ustanovením brániti jakožto zisku s hlediska výjimečného zákonodárství válečného neoprávněnému a nedovolenému. Prohřešili-li se stěžovatelé i proti předpisu § 13 nař. ministerstev obchodu a spravedlnosti ze dne 21. září 1917 č. 383 ř. z., není tím nijak řečeno, že by takto byla vyloučena skutková povaha přečinu, jimž byli stěžovatelé uznáni vinnými. Porušení předpisu § 13 zmíněného nařízení ze dne 21. září 1917 tresce se dle § 42 tohoto nařízení úřady správními, pročež nebylo věci nalézacího soudu zabývatí se otázkou, zda stěžovatelé se prohřešili i proti předem naznačenému ustanovení.

Čís. 66.

Do hlavní otázky o zločinu podílnictví na krádeži netřeba zvlášť pojati pachatelovu vědomost o původu věci z krádeže.

(Rozh. ze dne 12. července 1919, Kr I 215/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného Františka S. do rozsudku zemského trestního soudu v Praze jako soudu porotního, jimž byl obžalovaný uznán vinným zločinem účastenství na krádeži v §§ 183, 186 písm. a, b, tr. z. naznačeným.

Důvody:

Neodůvodněna jest zmatečná stížnost Františka S. opírající se o důvody v § 344 č. 6 a 11 tr. ř. Vytýká soudu, že porušil ustanovení § 318

tr. ř., poněvadž do skutkové podstaty zločinu v 10. hlavní otázce naznačeného nebyl pojat moment vědomosti jeho o věci ukradené, jak by toho bylo ustanovení § 185 v souvislosti s § 171 tr. z. vyžadovalo. Připustiti jest ovšem, že dotyčná vědomost pachatelova jest nutnou náležitostí skutkové podstaty dle § 185 tr. z. Než z předpisu § 318 tr. ř., že do otázky hlavní pojeti jest veškeré zákonité známky trestního činu, nevyplývá, že by vědomost pachatelova o původu věci z krádeže musila zvláště býti v otázce vytknuta. Otázka hlavní krýti se má ohledně zákonitých známek trestního činu se zněním zákona. Právě tak jako § 185 tr. z. neuznal potřebným náležitost stěžovatelem v otázce pohřešovanou do znění zákona zvláště pojeti, spokojiv se všeobecným předpisem § 1 tr. z. ohledně zlého úmyslu, ku každému zločinu požadovaného, nebylo též třeba náležitost tu vytknouti též výslovně v hlavní otázce. Tento všeobecný zlý úmysl, zákonem jako známka zločinu dle § 185 tr. z. subinteligovaný, pojat jest do hlavní otázky obratem, je-li obžalovaný »vinen«, že se činnosti dle § 185 tr. z. dopustil. Slovo »vinen« znamená vinu po zákonu, která nezbytně podmíněna jest zlým úmyslem ve smyslu § 1 tr. z. V přítomném případě ostatně mohla by se zmateční stížnost tím méně dovolávati tvrzeného nedostatku v hlavní otázce, ani porotci devíti hlasy přisvědčili též deváté dodatkové otázce, znějící v ten smysl: »bylo-li obžalovanému Františku S. z hodnoty věci a z příběhu povědomo, že byla krádež spáchána takovým způsobem, který ji činí zločinem...« Neboť, zjistili-li porotci devíti hlasy, že bylo obžalovanému též z hodnoty věci a z příběhu povědomo, že byla krádež spáchána takovým způsobem, který ji činí zločinem, jest tím zjištěna též nezbytně okolnost, že obžalovaný vůbec byl si toho povědom, že předměty, jež na sebe převedl, ukryl a zašantročil, z krádeže zločinné pocházejí. Byla-li takto výrokem poroty zjištěna bezvadně skutková povaha zločinu dle § 185 tr. z., pak nelze ovšem, jak zmateční stížnost vytýká dle § 344 č. 11 tr. ř., uznati nesprávným výrok soudu, odsuzující stěžovatele dle ustanovení § 185 tr. z. Nemohl soud vyřknouti výrok viny pouze pro koupi věci podezřelých, jelikož vůbec nedošlo k odpovědi na dotyčnou otázku eventuální, soudem dodatečně připuštěnou, následkem kladné odpovědi k hlavní otázce 10.

Čís. 67.

Důvod příslušnosti vojenského trestního soudu, naznačený v § 11 čís. 7 vojen. tr. ř., přerušením vazby, nechť si se stalo z jakékoli příčiny, zejména též útekem uvězněného, pro trestní činy, napotom spáchané, pomíjí.

(Rozh. ze dne 12. července 1919, Kr II 131/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po veřejném líčení zmateční stížnost generální prokuratury na ochranu zákona do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně, jímž byl Rudolf M., dělník posléz v Orlové, uznán vinným zločinem jednak nedokonané, jednak dokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 174 — II, c tr. z. a přestupkem dle § 1 a 2 zákona ze dne 24. května 1885, č. 89 ř. z.